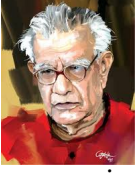

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Saturday•, 19 •September•, 2020 10:09• - •Last Updated•

••Saturday•, 19 •September•, 2020 10:19•

- அமரர் கலை, இலக்கிய விமர்சகர் வங்கட் சாமிநாதனின் 'நினைவுகளின் சுவட்டில்..' முதல் பாகம் டிசம்பர் 2007 இதழிலிருந்து, ஜூலை 2010 வரை 'ஐந்தாவது பத்திரிகை' இணைய இதழில் (பழைய வடிவமைப்பில்) வளியானது. இது தவிர மலேசியப் பல அவரது கட்டுரைகள் அக்காலகட்டப்

ஐந்தாவது பத்திரிகை'

இதழ்களில் வளிவந்திருக்கின்றன. அவை அனைத்தும் மீண்டும்

'ஐந்தாவது பத்திரிகை'

'இதழின் புதிய வடிவமைப்பில் மீள்பிரசுரமாகும். - புதிவர்கள் -

ஐந்தாவது பத்திரிகை - 16!

என் உபநயனத்திற்காக உடையாளம் காட்டுகிறதே தான் என் நினைவிலிருக்கும் முதல் தடவை என்று தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அந்த நினைவுகளுக்குச் சனென்று எழுத முன்வைத்ததும் அங்கு பார்த்த காட்சிகளையும் மனிதர்களையும் நினைவு கொண்டபோது, அதற்கும் முந்தி ஒரு தடவை உடையாளம் காட்டுகிறதே தான் சனென்றிருக்கவேண்டும், ஆனால் அது எப்போது என்பது தான் நினைவில் இல்லாதது போயிற்று. இருப்பினும் நினைவிலிருந்து மறைந்து கொண்டிருக்கும் அந்த பழைய உடையாளத்தின் மனிதர்களையும் காட்சிகளையும் நினைவில் தங்கி மலேசியத் தீவுவற்றையாவது எழுத முடிந்திருக்கிறது. ஆனால் அப்படி ஒன்றும் உடையாளம் பெறும் மாற்றங்களை அடைய திருக்கவில்லை. மின் சாரம் இல்லை. மாலையில் மங்கிய ஓரே ஒரு தருவிளக்கத்தைத் தவிர உடையாளம் இல்லாதது தான் ஆழ்ந்திருந்தது. பள்ளிகள் இல்லை. ஒரு நாட்டு வதைத் தவிர வறோ எதற்கும் வலங்கிமானுக்குத் தான் போகவேண்டியிருந்தது. தபால் அலுவலகம் கிடையாது. மாலையில் இருட்டத் தொடங்கியதும் எல்லா வீடுகளிலும் எல்லோரும் சாப்பிட்டு உறங்கப் போய் விடுவார்கள். அது பற்றி நின்கையும் போதெல்லாம் உ.வ.சா. தன் 19-ம் நிறுத்தம் பின் பாதி தமிழ் நாடு பற்றி எழுதி வதைத் துள்ளவை தான் நினைவுக்கு வந்தன. உடையாளம் தான் அந்த 19-ம் நிறுத்தம் பின் பாதியிலேயே தங்கி விட்டதான தோற்றம் தந்ததே ஒழிய மனம் மலைகள் தள்ளி வலங்கிமானுக்கோ, அல்லது வறோ திசையில் மனம் ஆறுகள் தாண்டி ஐந்து அல்லது ஆறு மலைகள் கடந்தால் கும்பகோணத்துக்கோ சனென்றால் காணும் காட்சி வறோகத் தான் இருக்கும். ஆனால், 19-ம் நிறுத்தம் பின் பாதியிலேயே உறந்து விட்ட உடையாளம் அதன் வாழ்க்கையும் இப்போது நினைத்துப் பார்க்க ஒரு ரம்மியமான நினைவுகளாகத் தான் கண் முன் திரையோடிச் செல்கின்றன.

உபநயனம் முடிந்து நிலக்கோட்டை திரும்பியது ஒன்றும் நினைவில் இல்லை. ஆனால் இந்த உடையாளம் பயணம் நினைவுக்கு வந்ததே, அந்த ரயில் பிரயாணம், அதை

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 19 •September•, 2020 10:09• - •Last Updated•

••Saturday•, 19 •September•, 2020 10:19•

மகிழ்ச்சியுடன் நினைவுகூகக் கொணர்ந்த மதுரையைக் 9-ம் வகுப்புப் பரீட்சைச் சீனப் பிரயாணம். 30 மலைப் பஸ்ஸில் பயணம் என்றால் அது ஒன்றும் சாதாரண விஷயமாக அன்று எனக்குப் படவில்லை. ஆனால் மனித மனதின் விந்தைகள், இப்போது அந்த பிரயாணத்தை 32 மலைத் திரைத்தையோ, அது எடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடும் ஒன்றை நேர அனுபவத்தையோ என்னால் நினைவு கொள்ள முடியவில்லை. எனக்கு அந்த பிரயாணத்தில் இப்போது நினைவுகூக வரவது, மதுரை எல்லையை அடைந்ததும், பஸ் நிறுத்தப்பட்டது. சாலையில் ஓரே கட்டமாக இருந்தது. யாரோ ஒருவர் பிரைவரிடம் வந்து பஸ் அந்த வழியில் மலேசியை லவியலாது என்றும், டவுன்குள்ளே ஆங்காங்கே ரகளையாக இருப்பதாகவும், வண்டியை வறும் வழியில் தான் திருப்பிக் கொண்டு போகவேண்டும் என்றும் சொல்ல வண்டி திருப்பப்பட்டது. நாங்கள் மதுரைப் போய்ச் சேர்ந்தோம் தான். ஆனால் மதுரை அமையாக இல்லை. ஆங்காங்கே அவ்வப்போது காங்கிரஸ் காரர்களின் கட்டம், ஊர்வலம் என்று ஏதோ அன்றாட அமைய கலந்துகொண்டிருந்தது.

மதுரையில் சிம்மக்கல் பக்கம் வகை ஆற்றை நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் பாதித் திரைத்தில் இடது பக்கம் உள்ள சந்து ஒன்றில் நுழைந்து உள்ளே சென்றால் காமாட்சிபுர அக்கிரஹாரம் என்று ஒரு திரை வரும். அதில் ஒரு வீட்டில் இருந்த ஐந்து குடித்தனங்களில் ஒன்றாகத் தான் பாட்டி, நான், என் சின்ன மாமா வாடகைக்கு இருந்தோம். முதலில் கம்பி போட்ட ஒரு திண்ணை. பின்னர் இடக்கழி, அதன் இரு பக்கங்களிலும் அறைகள். பின்னர் ஒரு ஹால். அந்த ஹால் எல்லோருக்கும் பொது வான இடம். அந்த ஹாலின் இருபுறங்களிலும் ஒரு அறையும் சமையலறையும் கொண்ட இரண்டிரண்டு குடித்தனங்கள். திரைவிரைந்து உள்ளே போகப் போக சரியான வளையம் குறையும். இருள் அதிகமாகும். கொஞ்சம் வளையம் பார்க்க கிணறு இருக்கும் கொல்லைப் புறத்திற்கு வரவேண்டும். ஐந்து குடும்பங்கள் ஓரே வீட்டில் இருப்பது என்பது ஒரு புதிய அனுபவமாக இருந்தது. வந்த ஓரிரண்டு நாட்களில் பாட்டிக்கு ஒரு சினிகேதமும், பரிசுசயமும் கிடைத்து விட்டது. அடுத்த குடித்தனத்தில் இருந்த ஒரு பாட்டியோடு பச்சைக்கொடுத்ததில் எப்படியோ சூற்றி வளையத்து ஏதோ ஊரில் இருவருக்கும் தெரிந்த சொந்தக்காரர்கள் ஓரே திரைவில் கிட்டத்து வீடுகளில் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அவர்களைத் தெரியும். என் பாட்டி அந்தப் பாட்டியிடம் சொன்னது எனக்கு நினைவில் இருக்கிறது. "இதோ பாருங்களேன் அதிசயத்தை. ஒவ்வொத்தாரும் எங்கேயே கையிருந்தோ வரோம். கட்சிலே பாதா நாம் ஒத்தொருக்கொத்தத் தெரிஞ்சவா தான். எந்தச் சீமகைக்குப் போனாத்தான் என்ன, தெரிஞ்சவா தான் சூத்திச் சூத்தி வந்திண்டிருக்கா," பாட்டிக்கு எழுதப் படிக் கத் தெரியாது தான். நாம் தான் படித்தவர்கள், தெரிந்தவர்களிடமிருந்தே பழகியவர்களிடமிருந்தே அன்னியமாகிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று இப்போது எண்ணத் தோன்றுகிறது.

அதே வரிசையில் மீன்றாவது அறையில் ஒரு குடும்பம் இருந்தது. இளம் வயதினர். கணவனும் மனைவியும். கணவன் எப்போதாவது தான் வீட்டுக்கு வருவான். எங்கே வலை, ஏன் தினம் வருவது இல்லை என்பதெல்லாம் தெரியாது. யாரும் கேட்கவும் இல்லை. ஆனால் அவன் வரும் நாட்களில், மடிய அறைக்குள் அடி உதையத் தும் கேட்கும். அழகுரல் கேட்கும். ஆண்குரலில் வசவுகள் கேட்கும். ஆனால் யாரும் ஏதும் அவர்கள் விஷயத்தில் தலையிடாதுக் கொள்வதில்லை.

வாசலில் வீட்டுச் சொந்தக்காரர் உட்கார்ந்திருப்பார். ஐம்பது ஐம்பத்தந்து வயது

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 19 •September•, 2020 10:09• - •Last Updated•

••Saturday•, 19 •September•, 2020 10:19•

அந் நாட்களில் மாணவர்களும் கிளர்ச்சி செய்வதற்கு என்று சொன்னார்கள். நான் இருந்தபோது அப்படி ஏதும் நடக்கவில்லை. எங்கள் ஸ்கூல் நிகழ்ச்சி ஒன்றுக்கு என்.எம்.ஆர். சம்பிரமணம் வந்திருந்தார். அந்நாட்களில் மதுரையில் அவர் ஒரு பெரிய காங்கிரஸ் தலைவர். ஏதோ வரலாற்று நிகழ்வில் பங்கு கொள்வது போன்ற உணர்வு எனக்கு. பி. ராமமூர்த்தி, மோகன் குமாரமங்கலம், கே.பி.கே. தங்கமணி எல்லாம் அடிக்கடி காற்றில் அடிபட்ட பெயர்கள். அப்போது நான் ஏதோ உலகத்தில் தான் மிதந்து கொண்டிருந்தேன் என்று சொல்ல வேண்டும்.

ஐந்தாவது பத்திரிகை - 17

செண்டிரல் சினிமாவைக் குறித்து மாமாவும் நானும் நின்றனாற்போது. மாமா அம்பி வாத்தியாரோடு பசிக்கொண்டிருந்தார். மாமாவைக் குறிக்கோட்டையிலிருந்து போதே குடும்பத்தை சமரூபிக் குடியாது தவித்துக் கொண்டிருந்தார். இப்போது சின்ன மாமாவின் பிப்புகாக, வத்தலக்குண்டில் பிபுக்கொட்டை என்று பிபுவாதம் பிபித்ததன் காரணமாக, மதுரையில் இருந்து பிபுக் வசதியாக ஒரு குடித்தனம் வகைக் கொண்டிய கட்டடத் சலவா மாமாவைக். எப்பி சமாளிப்பது என்பது ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக மாமா முன் நின்றது. அது பற்றித் தான் அவர்கள் பசிக்கொண்டிருந்தார்கள். "என்ன பண்ணது அம்பி, என் கஷ்ட காலம். எப்படியோ ஒரு வருஷம். இதோன்னு ஒப்பிப் போயிடும். அவன் ஒழுங்கா பிச்சு பாஸ் பண்ணி ட்டானா போரும் போ. நான் எப்படியோ சமாளிச்சுத் தான் ஆகணும்." பக்கத்தில் நின்று இருந்த என்னைப் பார்த்து அம்பி வாத்தியார் "இவர் இப்போடவான் ஆளாயிட்டார்." மதுரையில் தங்குவது ஒரு பெரிய விஷயமாகவே அவருக்கு இருந்திருக்கிறது. அதோடு என்னைச் சற்று தமாஷ் செய்யவும் வசதியாக இருந்திருக்கிறது. அப்போது அது எனக்கு தமாஷ் என்று மாதிரித் தான் தெரிந்தது. ஆனால் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும் போது, மிகவும் வறிய நிலையில் இருந்த அவர் குடும்பம் அவருடைய 19 ரூபாய் சம்பளத்திலேயே வயோதிக தாய் தந்தையர், மூன்று தம்பிகள் - தவிர புதிதாக கல்யாணம் செய்து அழைத்து வந்துள்ள மனைவி. கட்சித் தம்பிராஜா, என் வயது. கோட்டை விடுமுறையில் அவனை நாடார் ஹைஸ்கூலுக்கு எதிரே இருந்த வங்கிடாசலம் ஐயர் ஹோட்டலில் சப்ளை வலைக்கு அனுப்பி விடுவார். என்னைவிறு முட்ட சாப்பிட வதைத்து, நான் காசு கொடுக்க வரும்போது "ரெண்டு இட்லி அரையணா" என்று கத்துவான். அப்போது இட்லி காலணா தான். அவர்களும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். வறுமையிலும், அன்பு பாசம், சினகேம் எல்லாம் மனிதர்களைக் கைவிட்டு விடவில்லை. இதற்கிடையே தான், மதுரையில்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 19 •September•, 2020 10:09• - •Last Updated•

••Saturday•, 19 •September•, 2020 10:19•

வாழ வது ஒரு வரப ரசாதம் , பரெம்பை பட வணே டிய ஒரு அதிர ஷ்டம் என்ற நினைப்போ, ஆசையோ உள்ளே ஊறிக் கொண்டுமிருந்திருக்கிறது. நான் அங்கே மேற்குக் கோபுர வீதியில் ஒருசினிமா தியேட்டரின் முன் அந்த சந்திக்களுக்கிடையே நின்று கொண்டிருந்ததே ஒரு மாயலோகத்தில் வந்து சேர்ந்துவிட்ட மிதப்பில் தான் இருந்தனே. அம்பி வாத்தியார் சொன்னதில் வறும் தமாஷ் மாத் திரம் இல்லலை. அகல கண் விழித்து சூற்றும் முற்றும் பராக் பார்த்தவாறு நின்று கொண்டிருக்கும் பயலின் மனதில் என்ன ஓடிக் கொண்டிருக்கும் என்பதும் தெரிந்திருந்தது.

செண்டிரல் சினிமாவைக் குமுன் நின்று கொண்டிருந்தோம். அப்போது ஓடிக் கொண்டிருந்தது, "நாம் இருவரா?" அல்லது ஸ்ரீ வள்ளியா?" எனக்கு சரியாக ஞாபகமில்லை. எனக்கு அந்த தியேட்டரில் ஓட்டப்பட்டிருந்த போஸ்டரின் மலே தான் கண்ணிருந்தது. "பயலை ஒரு சினிமாக்கைக் கட்டிட்டுப் போங்க சார்" என்றார் அம்பி வாத்தியார். "எல்லாம் வணே டியது நிலக்கோட்டையில் பார்த்திருக்கான். போறும்." என்றார் மாமா. "வத்தலக் குண்டிலே சிவகவி பார்த்தனே சார். பாகவதர் தான் நிறைய பாடியிருக்கான். அத்தனையும் மணி மணியா." என்றார் அம்பி வாத்தியார்.

மதுரையில் நான் சினிமா பார்ப்பதற்கு மாமா அழைத்துப் போகவணே டியிருக்கவில்லை. அவர் காசும் தரவணே டாம். மூதன் மூறையாக இங்கிலீ ஷ்டம் பார்த்தது மதுரையில் தான். ரீ கல்டாக் ஸ்ரீ என்ற நினைக்கிறேன். அதில் காலவைகளில் இங்கிலீ ஷ்டம் போடும்வார்கள். ரயிலடிக் குப்பகத்தில், மலேக்கோபுர வீதியின் கடையில ரோடத்தை தாண்டி. மூதன் மூதலாக ஹிந்தி படம் பார்த்ததும் மதுரையில் தான். பார்த்த படங்கள் நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. ஸ்வர்ணலதா நடித்த படம், ரத்தன். அதன் பாட்டைகள் தமிழ் நாடா பராவும் எதிரொலித்தன. நிறைய படங்களில் அந்த படத்தின் மெட்டுக்களை காபியடித்த தமிழ் பாட்டைகள் வந்தன. அதில் நடித்திருந்த ஸ்வர்ணலதா பின்னர் பாகிஸ்தான் உருவானதும் பாகிஸ்தானைக் குப்பாய் விட்டாள். பரே தான் ஸ்வர்ணலதா. முஸ்லீம் நடிகை. நான் மதுரையில் பார்த்த இரண்டாம் ஹிந்தி படம் அன்மோல் கபி. அதுவும் அதன் பாட்டைகளுக்கும் புகழ் பெற்ற படம். அந்த படத்தில் சூரையா மூதன் மூதலாக ஒரு துணைநடிகையாக அறிமுகம் ஆகிறான். அவ்வளவாக அழகில்லாத ஆனால் நல்ல பாடகியான நர் ஜஹான் தான் அதில் கதாநாயகி என்னும் இவளும் பின்னால் பாகிஸ்தானைக் குப்பாய் விட்டாள். அந்நாட்களில், லாகூர் தான் இன்றைய மும்பை மாதிரி படத் தயாரிப்பு மையமாக இருந்தது. பிரிவினைக்குப் பின் தான் மும்பை பெரிய கதே திரமாக மாறியது. இந்த இரண்டு படங்களும் தமிழ் பட உலகில், ஒரு பெரிய புகழ் மாற்றத்தை விளைவித்தன. எல்லோரும் இந்த படங்களில் வந்த ஹிந்தி பாட்டைகளை காப்பி அடித்தனர். கல்கி ஒருவர் தான் இதை எதிர்த்து மூதல் கூரல் எழுப்பியவர். 1947-ல். கல்கி தலையங்கம் யாருக்கும் பார்க்கக் கிடாத தால் பார்க்கலாம்.

இதையெல்லாம் எழுதும் போது, நான் மதுரைக்குப் போனதே சினிமாப் பார்த்துக் கொண்டு அலையைத் தான் என்பது போல ஒரு தோற்றத்தை நான் தந்துவிட்டனே என்று தோன்றுகிறது. அப்படி இல்லை. ஒரு சில மாதங்கள் நானும், சின்ன மாமாவும் ஒழுங்காக சேர்ந்தே பள்ளிக் கட்டம் போவோம். சேர்ந்தே திரும்புவோம். எனக்கு சதேபதி ஹைஸ்கூலும் ரொம்ப பிடித்திருந்தது. அவ்வளவு பெரிய விசாலமான, இவ்வளவு பரே ப்டிக்கிற பள்ளிக் கட்டத்தில் ப்டிக்கிறோம், பாரதியார் சொல்லிக் கொடுத்த பள்ளிக் கட்டம் என்ற நினைப்புகளில் நான் மிதந்து கொண்டிருந்தனே. அவ்வப்போது இரண்டு தரூ தாண்டி, குறுக்கக் கேசெல்லும் ரோடத்தை தாண்டினால், லக்ஷ்மி நாராயணபுர அக்கிரஹாரம் வரும். அதில் தான் மாமியின்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 19 •September•, 2020 10:09• - •Last Updated•

••Saturday•, 19 •September•, 2020 10:19•

கூடும் பத தினர் இருந்தனர். அங்கு அபிக் கபி போக மாட்டேன். எப்போதாவது போவனே. சதோபதி ஹஸைக் கில் வடக்கு வளிவீ தியின் ஒரு பக்கம். அதன் எதிர் பக்கத்தில் மாமியின் தங்கை ஆசிரியையாக வலை பார்த்து வந்த பணிகள் பள்ளிக்கூடமும் இருந்தது. சரஸ்வதிக்குத் துணையா நீயும் போய்ட்டு வாய்ணேடா என்பார், மாமியின் அப்பா சில சமயம்.

ஆனால் நான் நிறைய நேரம் ஊர்சுற்றுவதில் சிலவழித்தேன் என்று நினைவாக்கு வருகிறது. மதுரை பெரிய நகரமாயிற்று. முதல் தடவையாக நான் டவுன் வாசியாகியிருக்கிறேனே. வீட்டுக்குள்ளேயே மூடங்கிக் கிடந்தால் நான் எப்படி மதுரை வாசியாவனே? தினம் ஒரு பக்கமென ஊர்சுற்றக் கிளம்பி விடுவனே. எனக்குச் சில இடங்களாகக் கண்டதும் உடலில் ஒரு புத்துணர்ச்சி பரவுவதாகப் படும். சுற்றிகொண்டே வரும் போது கண்ணில் பட்டதும் வியப்புடன் மலங்க மலங்க விழிக் கவதை இடங்களும் உண்டு. முதலில் அது சிம்மக் கல்லிலேயே, வக்கீல் புதுத்தெரு ஒன்று ஒரு தெரு. அதில் கம்பி போட்ட ஒரு வீட்டில் போட்டிருந்த போர்டு. K.T.K. தங்கமணி. அப்போது எனக்கு மோகன் குமாரங்கலம், பி.ராமமூர்த்தி, தங்கமணியல்லாம் மதுரையில் எனக்குத் தெரிய வந்த ரொம்ப பெரிய மனிதர்கள். என்னில் வியப்பை ஊட்டிய மனிதர்கள். இவர்கள் பெயரெல்லாம் இன்றைய தலமைற்கு எந்த அர்த்தத்தையும் கொடுக்காத பெயர்கள் தான். ஆனால், இவர்களுக்கு முன் இன்றைய பெருந்தலைகள் எவரும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டாதவர்கள் தான். சிறுவனாக என் மனத்தில் அன்று எழும் பியிருந்த பிம்பங்கள்தான் இங்கு பதிவு செய்கிறனே. இதே போல மற்றே குக் கோபுர வாசலில் வி.சு.சுவாமிநாதன் அண்ட் கோ. என்றொரு புத்தகக் கடை அந்நாளில் இருந்தது. அந்தக் கடையை பிரஸ்தாபிக்கக் காரணம், பரிதிமாற் கலஞ்சூர் என்று தன் பெயரெ மாற்றி வதைத் துக் கொண்ட முதல் தனித் தமிழ் அறிஞரான, சூரிய நாராயணசாஸ்திரியாரின் இளைய மகன் தான் அந்த புத்தகக் கடை சுவாமிநாதன். எவ்வளவு பெரிய சரித் திரப் பிரஸித்த பெற்ற இடங்களில் நான் கால பதிக் கிறேன் என்ற நினைப்பை இவையெல்லாம் அன்று எனக்குத் தந்தன.

என் ஊர் சுற்றலில் எனக்குப் பிடித்தமான இடங்கள் இரண்டு. ஒன்று ரயில் நிலையத்தின் மேம்பாலம். அதில் போய் நின்று கொண்டே போகும் வரும் ரயில்களை வடிக் கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான பொழுது போக்கு. மாமா பையன் வந்தால் அவனையும் அழைத்துப் போவனே, "வா வடிக் கை பாரக் கலாம்" என்று. அடுத்தது, மதுரைக் கோயிலின் கிழக்குக் கோபுர வாசலில். உள்ளே நுழைந்தால் இருபுறமும் ஓரே கடைகள் மயமாக இருக்கும். அவற்றைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்து விட்டால் பிரகாரங்கள் ஆரம்பிக்கும் திறந்த வளி மண்டபங்கள். ஒரு புறம் யானைகள் கட்டியிருக்கும். நல்ல காற்று வரும். அந்த இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு இருப்பனே மணிக் கணக்கில் நேரம் போவது தெரியாமல். நல்ல காற்றும் சற்று குளிர் ச்சியாகவும் இருக்கும். பாட்டியிடம் எனக்கு எப்போதாவது கோபம் வந்து விட்டால், நான் என் துக்கங்களை எல்லாம் மறக்க தஞ்சமடவைது அந்த இடத்தில் தான்.

வங்கட் சாமிநாதன்

vswaminathan.venkat@gmail.com

[தொடரும்]